

KOCSIS
SZILVIA

SOIUM

| I. |

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

1

Vannak sorsfordító napok az életben. Néha csak sejtjük, máskor pontosan tudjuk: ez után a nap után semmi sem lesz már ugyanolyan. A mai nap ilyen, de erről még semmit sem sejtök – miként arról sem, hogy nem ez az első sorsdöntő pillanatom. Arra ugyanis egyáltalán nem emlékszem.

Koromsötét van, amikor felébredek. Sűrű csend vesz körül; lélek sem jár Egestas utcáin ebben az órában. A szűk, dohos szobában csak a kishúgom egyenletes szuszogását hallom. Anyuska mozdulatlanul fekszik a fal melletti szalmazsákon. Már megint hajnalig dolgozott, ráadásul miattam: megvarrta az új fellépőruhámat, hiába mondtam neki, hogy nem sürgős. Hűvös még a hajnal, ilyenkor a bő, fekete kabátomat hordom; amúgy is ezt szeretem a legjobban.

Óvatosan bújok ki az ágyból, nehogy felébrezzem őket, és nesztelenül osonok ki a szobából. Csak a konyhában gyújtok gyertyát. Nem is a fény miatt – ebben a putriban vakon is megtalállok mindent –, inkább a hidegtől elgémberedett ujjaimnak esik jól a láng parányi melege. Ma szerencsés napom lesz! – hasít belém az érzés. Abban a pillanatban megpillantom a konyha sarkában a bestiát. Megtermett jószág, kölyökmacska méretű. Mozdulatlanul, támadásra készen figyel gonosz, fekete gombszemeivel. Szívből gyűlölöm a fajtáját. Láttam már az utcán üldögélő szerencsétlent, akinek a fél arcát lerágták, és gyermeket, akinek a keze helyén csak csonk maradt. Érzem, ahogy a jeges borzongás végigfut a gerincemen, és az adrenalin szétárad az ereimben.

A támadás vagy menekülés ősi ösztöne élesre vált a tudatomban. Csak ki kell várni a megfelelő pillanatot. Neki kell előbb mozdulnia, és akkor nyert ügyem van. Egyetlen szemvillanásnyi idő – ennyi marad csupán, amikor észlelem az állat izmainak első rándulását. A következő pillanatban a sötétszürke test már kilőtt nyílvesszőként száguld felém.

Egyetlen másodpercen múlik, hogy a patkány kiharapja-e a húst az arcomból, vagy a szemgolyómba mélyeszti éles fogait. Ebből nem

eszel, barátocskám. Ma reggel biztosan nem. Már csak fél méterre van az arcomtól. Elmosolyodom. Veszítettél, haver. A játék neve türelem, és abban piszok jó vagyok. Egyik kézzel elkapom a levegőben, a másikkal lendületből tekerem ki a nyakát. A haláltusája a szemem előtt zajlik; végignézem, de nem érzek szánalmat. Jó volt a megérzésem: ma tényleg szerencsés napom lesz. Szép, megtermett példány; lesz reggelije a húgocskámnak. Nem tudja, mit eszik – gyűlöli a patkányokat, retteg tőlük. Anyuska azonban olyan ügyesen készíti el a húsukat, hogy soha nem jön rá az igazságra, hacsak el nem árulom neki. A büntudat ismét hatalmába kerít; már elmúlt hétéves, és tudom, meg kell tanítanom vadászni, mert ha egyszer nem leszek... Anyuska csak alamizsnát kap a ruhákért, amiket varr. Arra ugyan jó, hogy a maradék anyagból a fellépőruháimat és a húgom kis ruhácskáit elkészítse, de nélkülem éhen halnának. Mégsem tudom rávenni magam, hogy megtanítsam ölni. Azon a napon véget ér a gyermekkora – az a kevés, amiből nekem ennyi sem jutott. Elhessegetem a sötét gondolatokat. Ideje felöltözni, hosszú út vár rám. A patkányt gondosan elrejttem a tűzhely mögé, és sietős léptekkel indulok a padlásra.

Az első pillantásom az új ruhámra esik. Gyönyörű, finom, virágmintás anyagból készült; földig érő, bő szoknyáját rejtett fémváz tartja. A szépsége hidegen hagy, csak az érdekel, megfelel-e a célnak. A jó „fellépőruha” fél siker. A félhomályban végigtapogatom a belső zsebeket: Anyuska tökéletesen valósította meg a tervemet. A szoknya két oldalán hatalmas rekeszek bújnak meg, mindkettő stabilan rögzítve a fémvázhoz. Mester-munka. A vékony anyag önmagában nem bírná el a nehéz tárgyakat, amiket a zsebekbe szánok, márpedig nekem pontosan ez a szándékom. „Fellépőruha”, mi csak így hívjuk itthon, és valóban a munkámhoz kell. Hiszen én, Anima Numen vagyok a város legprofibb patkányvadásza és tolvaja egy személyben.

2

Nesztelenül osonok a kihalt utcákon. A zöld bársonyszoknya jótékonyan eltakarja szürkére kopott vászoncipőmet, amelytől soha nem válnék meg. Egy jó cipő életet menthet, ha futni kell, márpedig futni elég gyakran

kényszerül az ember lánya, ha lopásra adja a fejét egy olyan városban, ahol az életnek nincs értéke, és a semmiért is megölnek.

Hatévesen kezdtem a szakmát, amikor a nevelőapám lelépett. Anyuska kétségbe volt esve; napokig éhezünk a fűtetlen viskóban. Más munkához túl kicsi voltam, ebben az iparágban viszont épp ez jelentett előnyt: senki sem figyel egy gyerekre. Ráadásul pokolian gyors voltam; mire észbe kaptak, az erszényük már az én zsebemben lapult. Anyuska tudja – hogyan tudná –, honnan van a pénz, mégis szebben hangzik, hogy „fellépésem van”, mint az, hogy lopni megyek. Nem igaz? A legnagyobb gondot a hajam okozta. Először nem értettem, miért bámul meg mindenki, de Anyuska elmagyarázta. Tőle tudok mindent... pontosabban a lopáson kívül mindent. Kétéves voltam, amikor pokrócba tekerve az ajtaja elé tettek. Arra pedig, ami előtte volt... egyáltalán nem emlékszem.

Lassan hajnalodik. Egyre szembetűnőbb a város koszos szürkesége: az éhezés, a járványok és a halál egyhangú színe ez. Nem vagyok érzélgős, ezt a luxust soha nem engedhettem meg magamnak. Hozzászoktam a bűzhöz és a mocsokhoz; aki csóró, az ne legyen finnyás.

Épp jókor érkezem: a piacon már pakolnak az árusok. Egy sötét, szűk sikátor rejtékéből kémlelem a terepet; ilyenkor a legkönnyebb megfigyelni az arcokat és a jellemeket. Vannak a mohók, akik előre dörzsölik a tenyerüket a busás haszon reményében. Kiváló célpontok, mert egy-egy tehetősebb vevő teljesen leköti a figyelmüket. A másik kedvenc csoportom az unatkozó, álmos eladóké, akik többnyire csak egy gazdag kereskedő éhbérért tartott rabszolgái; ők csak akkor éberek, ha a gazdájuk a közelben van. A mézesmázos kofáktól viszont jobb távol maradni, ugyanis a többségük valójában gyanakvó és bizalmatlan. És vannak, akik tabunak számítanak: az a néhány szegény falusi, aki napokig utazik, hogy elhozza szerény portékáját. Ők a családjuk túléléséért küzdenek, tőlük soha nem lopok – ez nálam alapelv. Ezen a piacon mondjuk kevés akad belőlük; ez a város egyik legelölkelőbb negyede, közvetlenül a Fal tövében. Ide gyakran járnak ki az unatkozó katonafeleségek, hogy begyűjtsék a nekik járó hamis bókokat és a köznép szemében csillogó áhítatot, amely mögött mély gyűlölet lapul. A nemesek, sőt a varázslók szolgálai is itt szerzik be az élelmiszert, amely végül a hatalmasok asztalára kerül. Ők megfontoltan vásárolnak; az életük múlhat egyetlen rossz döntésen. A köznép ordójának tagjait nem védi a törvény: bármelyik magasabb rendbéli megölheti

őket, ha úgy tartja kedve... és gyakran úgy is tartja. Néha csupán élvezetből, néha azért, hogy példát statuáljanak. Ezen a piacon árusítani kiváltság. Ezen a piacon lopni is előkelő dolog: a legjobb falatokat és a legvastagabb bukszákat itt lehet beszerezni. Ez a legjobb nap a hónapban. Szigorú rendszer szerint dolgozom: minden piacra csak havonta egyszer látogatok ki. Gondosan feljegyzem, melyik nap hol jártam, és melyik „fellépőruhát” viseltem. Kerülnöm kell a feltűnést, mert csak így úszhatom meg a lebukást... egy ideig. Semmi sem tart örökké, ezt pontosan tudom. A mai is lehet az utolsó napom.

Ahogy a nap egyre magasabbra kúszik, úgy nő a nyüzsgés a roskadozó pultok között. Ideje munkához látnom, a pontos terv már formálódik a fejemben. Ellököm magam a ház falától, és laza, nyugodt léptekkel közeledem az árusok felé. Érdeklődve méregetem a kínálatot, magabiztosan válogatok a finomságok között; úgy teszek, mintha valamelyik magasabb ordó tagjának lennék a házvezetőnője. Ehhez elég jó a ruhám, és elég egyenes a tartásom is. Három perc sem telik el, és már a zsebemben lapul egy darab sonka, viaszos papírba csomagolt vaj, némi sajt, desszertként pedig két erszény. Ennyi elég lesz. Nem szabad mohónak lenni; ideje indulni – sosem tanácsos túl sokáig a tett helyszínén maradni. És akkor megpillantom az asszonyt. A hideg földön ül, ölében egy négy év körüli, összegömbölyödött kisfiúval. Mindketten csontsoványak; szakadt gönceik alig takarják vézna tagjaikat. Előttük szálnalmas portéka: faragott fafigurák, szárított gyógyfüvek és két pár elnyűtt cipő, amit gyanúm szerint nemrég húztak le a saját lábukról. Nem gondolkodom. Hirtelen mozdulattal lekapok egy szép, kerek zsemlét a pultról, és a zsebembe süllyesztem. Lehajolok, mintha csak a szoknyám szegélyét igazítanám meg, de közben a kenyeret a kisfiú kezébe nyomom. Ebben a pillanatban szólal meg a negédes hang a hátam mögött, és már tudom: bajban vagyok. Mindig megfontoltan kell lopni, soha nem hirtelen ötlettől vezérelve. A francba, ezt elbaltáztam! Felegyenesedem, és magabiztos, szinte lenéző pillantást vetek a kereskedőre. Az árus egy vekni pirosra sült cipót szorongat, és széles mosollyal néz rám, de a szemében gyilkos harag szikrázik.

– Fogadd el ezt az ajándékot egy egyszerű embertől!

A hangja mézesház, de tudom, hogy hazudik. A piac írott és íratlan szabályait pontosan ismerem, és azokban garantáltan nem szerepel az ajándék szó.

– Nem fogadhatom el.

Hátrálok egy lépést, de a tömeg már bezárult mögöttem.

– Ugyan már, ne szerénykedj!

Az árus közelebb lép, felém nyújtja az illatos cipót.

– Jaj, nem, minek.

Próbálok mosolyogni, de érzem, hogy csak idétlen fintorra futja.

Körülnézek. Az árus szemei villognak, a bábéskodók pedig egyre szorosabb gyűrűt vontak körénk. Kíváncsi tekintetek, kárörvendő suttogás. *Remek.* A feltűnés a tolvajok legnagyobb ellensége, én pedig most reflektorfénybe kerültem.

– Csak egy kóstoló, kicsi lány – erősködik, és szinte az arcomba nyomja a kenyeret.

– Köszönöm, de...

Nincs menekvés. Ha futni kezdek, a tömeg agyonver, mielőtt a síkátorig érnék. Végig kell játszanom a színházat. Nagy sóhajjal nyúlok a cipóért. *Csatt.*

Mielőtt az ujjaim hozzáértek volna a fényes kenyérhéjhoz, a férfi szabad keze satuként zárult a csuklómra. Zsíros arcán diadalittas vigyor terült szét. Azt hiszi, ő volt ügyesebb, pedig csak én voltam a balek.

– Most megvagy, te kis tolvaj! – sziszegi. A hangja úgy vágja ketté a várakozás csendjét, mint a tör. – Ugye tudod, mi jár ezért?

Gyerekként soha nem értettem, a felnőttek miért tesznek fel olyan kérdéseket, amelyekre ők maguk is pontosan tudják a választ. Tizenhetedik évemhez közeledve még mindig nem sikerült megfejtennem ezt a rejtélyt, de most nincs időm ezen morfondírozni. Csak a szemét figyelem. Azt keresem, megvan-e benne az elszántság, hogy valóban levágja a kezem. Mert igen, a tolvajoknak ez a büntetése. Márpedig én nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy elveszítsem ezt a létfontosságú testrészemet... a legfőbb munkaeszközömet. Az emberem sajnos kellően elszántnak tűnik; sőt, mintha valamiféle perverz örömet is látnék a szemében a gondolattól, hogy minden következmény nélkül megcsonkíthat. Óvatosan megmozdítom a csuklómat, hátha enged egy kicsit a szorítása, s egy hirtelen rántással kiszabadulhatok, de tömzsi ujjai vasmarokként záródnak rám. Közel tízéves pályafutásom alatt még soha nem történt velem hasonló. Csapdába estem. A helyzetem lehangelő, sőt egyenesen kilátástalan. Már csak egyetlen esélyem maradt: az utolsó

ütőkártya, amelyet még soha nem játszottam ki. Annyira veszélyes, hogy nemcsak a kezemet, az életemet is elveszíthetem miatta. Most még sincs más választásom. Előveszem a legszebb mosolyomat és a leggyilkosabb pillantásom.

– Javaslom, uram, engedje el a kezem! – mondom jeges nyugalommal, egyenesen a szemébe nézve. – Tudja jól, mi a büntetése annak, aki engedély nélkül hozzáér egy magasabb ordóba tartozóhoz.

Az árus egy pillanatra mozdulatlaná dermed. A lelkem mélyén reménykedem, beveszi a blöfföt. Hátha nem kér bizonyítékot. De az eszemmel tudom, hogy esélytelen.

A férfi szemgolyója idegesen remeg – gyorsabban mozog, mint az agytekvényei. A szorítása továbbra is olyan, akár egy buldogé. Néhány végtelen másodperc után látom az arcán, hogy vesztettem. A döbbenet helyét átveszi a gúnyos vigyor.

– Magasabb ordó? Te? – horkant fel, és a szorítása még durvábbá válik. – Hallottátok ezt?

A tömegből többen gúnyosan felnyerítenek, élvezik az ingyencirkuszt.

– Talán nemes az apád, mi? Vagy egy tiszt felesége vagy? – hergeli őket az árus, az arca már centikre van az enyémtől. – Ne adják az istenek... talán varázsló vagy?

A bámészkodók szinte vonítanak a röhögéstől. A hangulat pattanásig feszül: alig várják, hogy nekem essenek.

– Mutass egy kunsztot, kislány! – ordítja valaki hátulról.

– Úgy van! Varázsolj el minket, te büdös kis tolvaj! – gúnyolódik az árus, és durván megrántja a karomat. – Na? Hol a mutatvány?

A pulzusom a torkomban lüktet. A hazugságom annyira abszurd, hogy még egy ilyen csökkent értelmű alak sem hiszi el.

3

– Jól van, barátocskám – suttogom olyan halkan, hogy csak ő hallja a zsi-bongásban. – Kértél egy kunsztot. Hát megkapod.

Nem akarom megtenni, de nincs más választásom. Szabad kezemmel a fejemhez kapok, és egyetlen gyors mozdulattal lerántom a parókát, a hajtű kicsúszik a helyéről, és kibomlik hátközépig érő hajam. Csillogó,

arany hajzuhatag, mint a befagyott víztükör, ha megcsillan rajta az első napsugár. Hirtelen csend lesz, döbbsen némaság. A következő pillanatban a piac népe térdre állva, fejet hajtva borul a lábam elé.

Mondhatnám, hogy örülök a sikeremnek, de nem így van. Belül reszketek a félelemtől. Túlságosan jól tudom, mit kockáztatok. Ha rájönnek, hogy nem egyszerű tolvaj, hanem hitvány csaló vagyok, aki előtt alázattal térdre borultak, akkor még az istenek sem védhetnek meg a népharagtól.

Veszek egy mély lélegzetet, és megpróbálok magabiztos, nyugodt hangon megszólalni – éppen úgy, ahogy egy Spiritálistól, egy varázslótól elvárnák. Caelumban a varázslók ordója a legmagasabb társadalmi osztály; ők a hatalom korlátlan urai, a mágia birtokosai. Csakis ők képesek varázsolni, és kizárólag nekik van aranyhajuk. Csakis nekik... és nekem.

– Válaszolj, te hitvány! – dörgöm. A hangomban most több az acél, mint a remegés. – Mi a büntetése annak, aki megérint egy magasabb ordóba tartozót? Egy varázslót? Nyilvános kivégzést szeretnél, vagy azt, hogy itt helyben sújtsalak halálra egy átokkal?

A férfi a lábam előtt hever a porban, és egész testében remeg. Van is rá oka: pontosan tudja, hogy a tettéért halálbüntetés jár.

– Könyörüljön rajtam, felség! Könyörüljön! – dadogja, miközben a sírás fojtogatja.

Ha valóban az lennék, akinek mondom magam, ez az ember már nem volna az élők sorában. Gyorsan el kell tűnnöm innen, mielőtt bárkinek feltűnne, hogy valami nem stimmel. Mielőtt rájönne, hogy az aranyhaj mögött nincs mágikus hatalom.

– Ma szerencsés napod van – vágom rá gőgösen. – Megkímélem az életedet. Menj, oszd szét minden portékádat a szegények között, hogy jóvátedd a vétkeidet! Ne feledd: az embereim minden lépésedet figyelni fogják, és a büntetésed bármikor lesújthat rád.

Úgy ítélem meg, ez a kiváló végszó, s egyben a legtökéletesebb pillanat a távozásra. Intek a népnek, hogy álljanak fel. Az arcokon még mindig ott feszül a döbbenet és a félelemmel teli gyűlölet. A varázslók ordójának tagjai mindenki felett állnak, éppen ezért mindenki szívből gyűlöli őket.

Határozott léptekkel indulok el, ám ekkor belém hasít a felismerés: van egy apró probléma. A városba nem mehetek vissza csak úgy. Egy varázsló soha nem mutatkozik katonai kíséret nélkül Egestas utcáin. Már az is ritkaságszámba megy, ha egyáltalán elhagyják a saját lakhelyüket,

amely a Fal túloldalán, a gazdagok és hatalmasok negyedében található. A hajam, amely az imént még megmentette a kezemet, most hatalmas, fénylő célkeresztté vált a hátamon.

Ösztönösen a Fal felé indulok, bár a gondolat, hogy belépjek a magasabb ordók lakhelyére, dermesztő félelemmel tölt el. A város egyszerű népét még meg tudtam tévesztetni, de a Fal túloldalán a katonai körzet vár, azon túl a nemeseké, és csak a legbelső kör a varázslóké. Képtelenség, hogy odáig eljussak – és minek is tenném?

Reménykedem benne, hogy a fal tövében osonva valahogy eltűnhetek a bámuló szemek elől, de tévedek. Nem merek visszanezni, de a hátamon érzem a sokkból lassan magukhoz térők gyűlölködő tekintetét. A térdre borulás áhítata pillanatok alatt párolog el, és helyét átveszi a felismerés: egy varázsló áll előttük, kíséret nélkül, sebezhetően.

A piac szélén magasodik a kapu, amely a katonai körzetbe vezet. Alig tíz lépés választ el tőle. Nem fordulhatok vissza, nem futhatok el. Aranytincseim a vállamra omlanak. Menekülő vadállatként kutat a tekintetem kiút után, közben minden önfegyelmemet latba vetve nyugodtan lépkedek a vesztem felé. *A következő lépésnél jobbra kanyarodok*, döntöm el, de már késő.

4

A kapu kitárul, és két, fekete uniformist viselő katona lép elő. Egyenesen felém tartanak, kihúzott derékkal, leszegett fejjel. Mozgásuk olyan összehangolt, mintha egész életükben ezt gyakorolták volna. A lélegzetem kihagy egy pillanatra; minden lehetséges alternatíva végigfut az agyamon a csonkítástól kezdve egészen a nyilvános kivégzésig. A városban szájról szájra járnak a rémtörténetek a katonák kegyetlenkedéseiről. Minden forгатókönyvre felkészülök, csak arra nem, ami végül történik.

A katonák gépies mozdulatokkal közelednek: egy-kettő, egy-kettő. Aztán megállnak közvetlenül előttem. A szabadság utolsó pillanata? Letartóztatnak? Nem! Egy néma vezényszóra egyszerre meghajolnak. Előttem.

Megköszörülöm a torkom; rettegek tőle, hogy egyetlen árva hang sem jön ki rajta.

– Köszönöm... szépen – rebegem.

A nőies zavar álcája mögé rejtem a rettegésemet.

Fogalmam sincs, mit köszönök meg, miként arról sem, mi ilyenkor a hivatalos protokoll, de úgy tűnik, nem követtem el végzetes hibát. A katonák felegyenesednek, ám továbbra is kerülük a tekintetemet. Talán engedélyt kellene adnom nekik, hogy rám nézzenek, de nem merem. Minden egyes szó újabb hibázási lehetőség.

– Nagytiszteletű fenség, a hintó előállt. Hová óhajt utazni?

A katona úgy beszél hozzám, mintha egy földre szállt istennőhöz szólna. Furcsa; ha nem félnék ennyire, talán még viccesnek is találnám.

Egyetlen helyet sem ismerek a Falon belül. Fogalmam sincs, vannak-e itt utcák, házzámok vagy külön körzetek, így a lebukás kockázata már a kritikus szintet súrolja. Ha most elárulom, hogy nem tudom az utat a saját negyedembe, végem van.

– A varázslók ordójához, természetesen! – vágom rá gőgösen. Természetesen? Micsoda ostoba szó! – Onnan gyalog kívánom folytatni az utamat – teszem hozzá.

Igyekszem olyan pátoosszal beszélni, ahogy ők szóltak hozzám.

Hintószerű szerkezet bukkan elő, gyakorlatilag a semmiből. Egészen kicsi, szinte gyerekméretű kocsi, de ami igazán zavarba ejtő, hogy nincs kocsis, aki irányítaná, se ló, amely húzná. A szerkezet halkán zümmögve lebeg a talaj felett, mintha a szél tartaná a magasban. Elakad a lélegzetem, amikor feltáruul előttem a belső tér: pazar pompával berendezett, tágas szoba, legalább ötször akkora, mint kívülről. Egy kényelmes karosszék vár rám hívogatóan; gyertyák imbolygó fénye és lágy rózsaszínű fogad. Az ajtó puhán kattánva csukódik be mögöttem, s abban a pillanatban, ahogy a hintó megmozdul, belesüppedek a széles karfájú, zöld bársonyfotelbe. A feszültség, ami az előbb még a mellkasomat mardosta, és hevesen dobogtatta a szívemet, lassan elszivárog a virágillatú félhomályba.

A kocsi olyan lágyan siklik, mintha lebegne, pedig arra számítottam, hogy a macskaköves úton zötykölődve tesszük meg az utat ismeretlen célom felé. Jéggé dermedt végtagjaim lassan felengednek. Már csak egy csésze forró ital kellene, hogy teljes legyen ez a szürreális kényelem. Abban a pillanatban, ahogy a vágy megfogalmazódik a fejemben, a semmiből egy aranydíszekkel szegélyezett asztalka emelkedik ki a padlóból. Rajta aprólékosan díszített, csontfehér porceláncsésze gőzölög.

Mi a franc ez? Beletartozik az alapszolgáltatásba ezen a járaton, vagy el akarnak kábítani? Bizalmatlan tolvaj énem nem veszi be könnyen, ha valami ingyen van!

A rózsáillat helyét édesen fűszeres csokoládéillat veszi át. A csésze tejetén fehér hab remeg, mintha szél fújna a havas hegycsúcson. Óvatosan belekóstolok, a hab lágyan olvad szét a számban, és bársonyos édességgel kényeztet. A következő pillanatban viszont már sutba dobom az óvatosságot, és mohón kortyolok bele a sűrű, sötétbarna italba. Ehhez foghatót még soha nem kóstoltam. Ha ez lesz életem utolsó napja, akkor a forró csokoládé mámorító ízével szeretnék búcsúzni a halandó létől. Zsibbasztó nyugalom önti el a testemet és a lelkemet. Ernyedten bámulok ki a hintó parányi körablakán. Soha nem tűnődtem még azon, milyen lehet az élet a Falon túl, hogyan élnek a magasabb ordók tagjai, és úgy tűnik, most sem fogom megtudni. Bánatomra a lőrésnél alig nagyobb ablak nem ad elég teret a kíváncsiságomnak. Csalódottan hunyom be a szememet, de még így is érzem, hogy valami megváltozott: mintha meleg napfény simogatná az arcomat. Kipattan a szemem. Az ablak, amely az előbb még akkora volt, mint egy alma, eltűnt, és a hintó teljes oldalfala átlátszó, szintiszta üveggé változott. Mégis szemügyre vehetem a Fal mögötti világot, ahol korábban soha nem járhattam, és remélem, nem is fogok többé – már ha élve kijutok innen valaha.

Az ordók közötti kapcsolatot szigorú szabályok irányítják: az alacsonyabb rendűek, mint a falusi földművesek vagy a városi munkások és kereskedők, soha nem léphetnek be a felettük állók negyedeibe. A Fal mögött a katonák ordójának lakhelye terül el; ez veszi körül a nemesek házait, a kör legközepén pedig a legmagasabb rendbéliek, a varázslók élnek. Még a katonai körzetben járunk; az utcákon feltűnően sok a fekete egyenruhás. Az utak szabályosak, mintha vonalzóval rajzolták volna meg őket. A házak hófehérre meszelt falai és piros cseréptetői tökéletesen egyformák. Egestas omladozó viskói és mocskos, szegénységgel teli utcái mintha egy másik világhoz tartoznának. Itt minden tiszta, rendezett és félelmetesen kiszámítható. A hintó lassítani kezd. A szabályos házsorok elmaradnak mellőlünk, és látom, hogy egy újabb falhoz érkezünk. A szívem újra gyorsabb ütemre kapcsol, amint megpillantom a kapuban strázsáló őrköt.

5

Az izgalom feleslegesnek bizonyul. A katonák fejet hajtva állnak félre a hintó láttán. Elértük a nemesek ordójának körzetét. A nemesek nem rendelkeznek varázserővel, és az ő irányításuk alá tartozik a katonaság. Ők birtokolják a földeket, ők szedik az adót a kereskedőktől és az iparosoktól, de rettegve hajolnak meg a mágikus hatalommal bíró Spiritálisok előtt.

A hófehér falakat dús kertek és aranyozott kapuk váltják fel. Itt a csendben nem a katonai fegyelem szaga érződik, hanem a gőgös jólét áporodott nyugalma. A nemesek vámszedői minden héten végigjárják a városokat és a falvakat, irgalmat nem ismerő katonák kíséretében. Mindenki retteg tőlük, mert aljas és kíméletlen banda. Aki nem tud adót fizetni, azt megverik, megcsonkítják – akár egy tolvajt –, vagy egyszerűen elhurcolják.

Aki képtelen kifizetni a nyomorúságos kunyhója vérlázítóan magas lakbérét, azt a családjával együtt az utcára teszik, ami egyenlő a biztos halállal. Aki nem fagy meg éjszaka, azt a patkányok vagy az éhes kóbor kutyák intézik el. Az adószedők nem ismernek kegyelmet: ők az arctalan zsarnokság megtestesítői az egész birodalomban.

Itt már az utak sem egyenesek; a hintóm köríven halad, egyre magasabbra. Olykor szembejön egy-egy kocsi, de azok különböznek az enyémtől: lovak húzzák őket, és piros kasmíregyenruhába öltözött kocsisok hajtják. Érzem, ahogy a zsebemben a lopott sonka és sajt szinte égeti az oldalamat. Ez a kis csomag, ami a családomnak az életet jelenti, ebben a negyedben valószínűleg még a kutyák elé sem kerülne. Az ordók közötti szakadék nemcsak mély, hanem áthidalhatatlan is – kivéve egy olyan „balesetet”, mint az enyém.

A körív, amelyen haladunk, érezhetően szűkül. A hintóm lassítani kezd; ragyogó, arany boltív magasodik előttünk. Kapu van, de falnak, őrségnek nyomát sem látom. *Megérkeztünk a varázslók ordójának bejáratához?*

A gyomrom görcsbe rándul. *Miért mondtam, hogy csak a kapuig jövök? Sokkal okosabb lett volna, ha egyenesen a Királyi Palotáig kérem a fuvar.* A hintó, amely már-már megállt, hirtelen új lendületet vesz, én pedig

lágyan visszasüppedek a zöld bársonyfotelbe. Most már egészen biztos, hogy ez az elegáns szerkezet olvas a gondolataimban.

Áthaladunk a kapun, és egy pillanatra furcsa, bizsergető érzés tölt el, mintha láthatatlan sugarak pásztáznának végig a lábujjam hegyétől az utolsó hajszálamig. A mágia jelenléte szinte tapintható, egy másik világba érkeztem. Egy másik világba, ahol olyan csend vesz körül, hogy csupán saját szívverésemet hallom. Egy másik világba, ahol nincsenek utak, és nincsenek házak sem. A hintó hatalmas kősziklák felett lebeg egyre feljebb. Hosszú percekig kanyargunk a meredek hegyoldalon, a fülem bedugul a hirtelen nyomásváltozástól. *Hová tűntek az emberek? Hol vannak a házak? Hol vannak a zöldellő kertek?* A hintó ismét lassítani kezd. Az eddigiekből már tudom, hogy közeledünk az úti célunkhoz, de még nem állunk meg. Mintha egy láthatatlan fonal húzná a szerkezetet: emelkedni kezdünk, egyre magasabbra, egyenesen az ég felé.

Felülről látom a meredek hegyoldalt, és elakad a lélegzetem, mert egy valószerűtlen mesevilág tárul a szemem elé. A varázslók palotái nem a sziklákon állnak, hanem lebegnek. Magasan a föld felett úsznak a semmiben, jeges ezüst fényük vakítóan verődik vissza az örök havon. Már a hegycsúcs felett járunk, amikor megpillantom a színarany királyi palotát. Ott trónol a csúcs felett, magasan a varázslók lebegő kastélyai felett, távol a közrendű ordók nyomorult életétől, félúton az istenek birodalma felé. Ez a hely nem ismeri a gravitációt... sem a könyörületet.

Az ajtó hangtalanul kinyílik. *Gyere vissza értem, kérlek!* – suttogom a hintónak és minden meggyőződéselem ellenére hinni akarok benne, hogy most is hallja a szavaimat. Összeszedem a bátorságomat, amit valójában a Fal tövénél hagytam, és kelletlen mozdulatokkal, de kellő óvatossággal teszem a lábamat a hintó lépcsőjére. A palota ragyogása elvakít, a gondolat, hogy ki kell lépnem a légüres térbe, kétségbe ejt. Az alattam tátongó mélység alján éles kősziklák kandikálnak ki a puha hó alól, nem hagyva sok kétséget, mi történik velem, ha lezuhanok.

A hintó ajtaja puhán becsukódik, a lépcső szép lassan kicsúszik a lábam alól. Olyan lassúsággal történik minden, hogy van időm átélni a rettegés összes árnyalatát, és végső búcsút venni a földi létől. Még érzem a forró csokoládé édes emlékét a nyelvemen, s átadom magam a sorsnak: tegyen velem belátása szerint.